

РЕШЕНИЕ

№ 7927

гр. София, 07.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 06.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4596** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Г. М. Г. с ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Б. М. – САК, съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, ап.1, срещу Заповед за прилагане на ПАМ №1114/ 24 -4332-002045/ 13.04.2024г., изд. от мл. автоконтрольор при Отдел „ПП“ -СДВР, за налагане на ПАМ по чл.171 т.2а б. „б“ от ЗДвП- прекратяване регистрацията на ППС – л.автомобил „М. Ц 200“ с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца

В жалбата, на първо място, се поддържа становище, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган, тоест порок обуславящ нищожност. На второ място се твърди за незаконосъобразност на оспорения акт, поради липса на мотиви. Не било ясно посочено и материално правното основание за налагане на ПАМ. Направеното искане е за отмяна на Заповед за прилагане на ПАМ №1114/ 24 -4332-002045/ 13.04.2024г., изд. от мл. автоконтрольор при Отдел „ПП“ –СДВР. Заявява се и претенция за присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява. С молба от 04.06.2024г., чрез адв.М., моли да се даде ход и заявява становище по същество за основателност на жалбата по изложените в същата съображения.

Ответникът -мл. автоконтрольор при Отдел „ПП“ -СДВР, издал процесната ЗППАМ,

редовно и своевременно призван се представлява от юрк. Г., надлежно упълномощена, която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Представя писмени бележки. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е заявила становище по основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 13.04. 2024г. жалбоподателят управлявал собствения си лек автомобил „М. Ц 200“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по ул.5-015 с посока на движение от [улица]към [улица], като бил спрян за проверка в района на бензиностанция „О.“.След като бил поканен водачът- жалбоподателят отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство „ Д. тест 5000“ с номер ARMM -0017. На жалбоподателят е бил издаден талон за медицинско изследване за ВМА, [населено място]. За констатирано нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП мл. автоконтрольор при Отдел „ПП“ –СДВР съставил срещу жалбоподателя АУАН Серия ГА, № 1188324 от 13.04. 2024г.

Издадена е ЗППАМ №1114/ 24 -4332-002045 от 13.04.2024г. от мл. автоконтрольор при Отдел „ПП“ -СДВР, с която при идентично описание на нарушението, спрямо жалбоподателя е приложена ПАМ: „прекратяване на регистрация ППС“ – на л.автомобил „М. Ц 200“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца. Със заповедта са отнети свидетелство за регистрация на МПС част II и регистрационните табели [рег.номер на МПС] .

По делото са приети като писмени доказателства документите от административната преписка и представените от страните, в това число: АУАН Серия ГА, № 1188324 от 13.04. 2024г.; докладна записка ; Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи; Заповед № 6400/ 07. 07.2023г. на директора на СДВР; заповед на директора на СДВР/л. 42 и сл./ , съгласно която издателят на процесната ЗППАМ- П. Ц., заема длъжността мл. автоконтрольор“ в Отдел „Пътна полиция“ СДВР; справка картон на водача, видно от която жалбоподателят многократно е бил наказван за различни нарушения по ЗДвП;Справка относно собственост на МПС.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна с правен интерес от оспорването, в предвидения в закона срок и против акт, подлежащ на съдебен контрол пред настоящия съд. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да

осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно т.1 от Заповед № 6400/ 07. 07.2023г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. По делото са приложени и доказателства/л. 42 и сл./, че издателят на процесната ЗППАМ заема длъжността „мл. автоконтрольор“ в Отдел „Пътна полиция“ СДВР. С оглед на това съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган и е валиден акт, като неконкретизираните твърдения в обратен смисъл на жалбоподателя са неоснователни.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Ясно е посочена приложимата материалноправна разпоредба на чл.171 т.2а б. „б“ от ЗДвП за налагането на ПАМ - още в титулната част на заповедта, както и по – долу в текста, че са налице „ материалноправните предпоставки на чл.171 т.2а б. „б“ от ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“. Изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Възраженията в обратен смисъл на жалбоподателя са неоснователни. В тази връзка, освен позоваване на АУАН , в оспорената заповед се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед, е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ изчерпателно и ясно описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение.

Не се констатира допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила. Оспорената заповед е материално законосъобразна и издадена в пълно съответствие с целта на закона.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "б" ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията

на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година. Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. От доказателствата по делото, в това число АУАН е установено, че жалбоподателят на 13.04. 2024г. в [населено място] е управлявал собствения си лек автомобил „М. Ц 200“ с рег. [рег.номер на МПС] и е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В тежест на жалбоподателя е да обори констатациите, като в хода на съдебното производство доказателства в тази насока не са ангажирани. С оглед изложеното, Съдът намира, че са налице предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП и заповедта е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби.

Оспорената заповед съответства и на целта на закона - да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на водача и останалите участници в движението.

В рамките на оперативната си самостоятелност издателят на заповедта е определил срока на ПАМ, съобразно предвидените в закона срокове, в случая за минималния от 6 месеца

При горните съображения, съдът с оглед цялостната проверка, която извършва за валидност и законосъобразност на оспорения административен акт, съдът приема, че същият не е нищожен, както и са спазени изискванията за неговата законосъобразност по чл. 146 от АПК. Същият е постановен от компетентен орган, в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с целта на закона.

С оглед изхода на спора, съгласно чл. 143 ал.3 от АПК е основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в минималния размер на 100 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. М. Г. с ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на ПАМ №1114/ 24 -4332-002045/ 13.04.2024г., изд. от мл. автоконтрольор при Отдел „ПП“ -СДВР, за налагане на ПАМ по чл.171 т.2а б. „б“ от ЗДвП- прекратяване регистрацията на ППС – л.автомобил „М. Ц 200“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Г. М. Г. с ЕГН: [ЕГН] да заплати в полза на СДВР разноси по делото в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.

СЪДИЯ: